ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΕ, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις, τρομαγμένη ἀπὸ τὸν τόνο τῶν τελευταίων λόγων τοῦ βασιλέως, ἡ μόνη συμβουλὴ ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω, εἶνε ν' ἀκολουθήσετε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σας. Πρέπει, μοῦ φαίνεται, νὰ συνεχίσετε τὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολουθήσατε ὥς τώρα. Γιατὶ νομίζω ὅτι, ἂν ὁ ἐπικόμης ντ' Ἐξιὲς σκεφτόταν κάποιο ἔγκλημα ἐναντίον σας, δὲν θὰ περίμενε καλύτερες εὐκαιρίες ἀπ' αὐτὲς ποὺ τοῦ παρουσιάστηκαν δυὸ φορὲς τώρα τὴν μιὰ φορὰ στὴν ἔρημη γαλερία τοῦ Λούβρου καὶ τὴν ἄλλη στὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ, στὴν ἄκρη ἑνὸς γκρεμοῦ.

—Φτάνει, Ἄρτεμις! εἶπε ὁ Ἐρρῖκος Β'. Δὲν σοῦ ζητάω τίποτε ἄλλο. Ἔσβησες ἀπὸ τὴν ψυχή μου μιὰ μεγάλη φροντίδα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτό, ἀγαπημένο μου παιδί. Ἂς μὴ μιλήσουμε πειὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τώρα, μπορῶ ν' ἀπασχοληθῶ μ' ὅλη μου τὴν ἐλευθερία στὶς ἑορτὲς τῶν πριγκηπισσῶν ἀδελφῶν σου. Θέλω νὰ εἶνε λαμπρές. Θὰ τὶς παρακολουθήσης κι' ἐσύ, δὲν εἶν' ἔτσι, Ἄρτεμις;

—Ἡ Μεγαλειότης σας ἂς μὲ συγχωρέση, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις, μὰ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ μὴν παρουσιασθῶ σ' αὐτὲς τὶς ἑορτές. Θὰ προτιμοῦσα, ἂν θέλετε, νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω, νὰ παραμείνω στὴ μοναξιά μου.

—Πῶς, ἔκανε ὁ βασιλεύς. Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ παρακολουθήσης τὶς μεγαλοπρεπεῖς αὐτὲς ἑορτές;

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις μὲ τόνο σοβαρό, θέλω νὰ προσευχηθῶ.

Ἔτσι τ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ βασιλεὺς ὑφευγε ἀπ' τὰ διαμερίσματα τῆς Ἀρτέμιδος ντὲ Κάστρο μὲ τὴν ψυχή του ἀνακουφισμένη πολὺ ἀπ' τὶς ἀγωνίες της. Μὰ αὐτὲς τὶς ἀγωνίες τὶς ἄφινε ὅλες στὴν καρδιὰ τῆς φτωχῆς Ἀρτέμιδος.

IX

ΟΙΩΝΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ βασιλεὺς ἀφέρωσε ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά του στὴν προετοιμασία τῶν λαμπρῶν ἑορτῶν ποὺ θὰ ἔδινε γιὰ τοὺς γάμους τῆς κόρης του πριγκηπίσσης Ἐλισάβετ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Ἱσπανίας Φίλιππο Β' καὶ τῆς ἀδελφῆς του Μαργαρίτας μὲ τὸν δοῦκα τῆς Σαβοΐας Φιλιβέρτο Ἐμμανουήλ.

Τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου τοῦ Φιλιβέρτου Ἐμμανουὴλ μὲ τὴ Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας, θὰ ὑπογραφόταν στὶς 28 Ἰουνίου. Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ἀνήγγειλε, ὅτι τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ τὶς διὸ ἑπόμενες θὰ γινόντουσαν στὸ Τουρνὲλ διάφορα ἱππικὰ ἀγωνίσματα. Μὲ τὴν πρόφαση μάλιστα ὅτι ἤθελε νὰ τιμήση περισσότερο τοὺς δυὸ μελλονύμφους, μὰ στὴν πραγματικότητα μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἱκανοποιήση τὸ πάθος του γιὰ τοὺς ἀγῶνες, ὁ βασιλεὺς διεκήρυξε, ὅτι θὰ λάβαινε μέρος κι' ὁ ἴδιος σ' αὐτούς.

Μὰ τὸ πρωΐ τῆς 28 Ἰουνίου, ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν ἔβγαινε σχεδὸν καθόλου ἀπὸ τὰ διαμερίσματά της, ζήτησε μιὰν ἀκρόαση ἀπ' τὸν βασιλέα, τὴν ὁποία ὁ Ἐρρῖκος δέχτηκε ἀμέσως.

Ἡ Αἰκατερίνη μπῆκε καταταραγμένη στὸ βασιλικὸ γραφεῖο.

—Ὦ! Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε σᾶς ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, μὴ βγῆτε καθόλου αὐτὸ τὸ μῆνα ἀπ' τὸ παλάτι!

—Καὶ γιατί, Μεγαλειοτάτη; ρώτησε ὁ Ἐρρῖκος, ξαφνισμένος ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀπροσδόκητα λόγια.

—Μεγαλειότατε, θὰ σᾶς συμβῆ κάποιο μεγάλο δυστύχημα αὐτὲς τὶς ἡμέρες! ἀπάντησε ἡ βασίλισσα.

—Καὶ ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε αὐτό; ρώτησε ὁ βασιλεύς.

—Τὸ ἄστρο σας, Μεγαλειότατε! Τὸ εἴδαμε τὴν περασμένη νύχτα ἐγὼ κ' ὁ Ἰταλὸς ἀστρολόγος μου καὶ διαβάσαμε σ' αὐτὸ τὰ πιὸ ἀπειλητικὰ σημάδια κινδύνου, κινδύνου θανάτου.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων εἶχε ἀρχίσει νὰ καταγίνεται ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μὲ τὴ μαγεία καὶ τὴν ἀστρολογία, ἡ ὁποῖες, ἂν πιστέψουμε τοὺς χρονικογράφους τῆς ἐποχῆς, σπανίως τὴν γέλασαν σὲ ὅσα τῆς ἀποκάλυψαν.

Μὰ ὁ Ἐρρῖκος Β' δὲν ἦταν καθόλου εὔπιστος στὰ ζητήματα αὐτὰ καὶ ἀπάντησε φιλῶντας στὴ σύζυγό του.

—Ἂν, κυρία, τὸ ἄστρο μου ἀναγγέλλει κάποιο κίνδυνο, ὁ κίνδυνος αὐτὸς μὲ ἀπειλεῖ ἐξ ἴσου κι' ἐδῶ μέσα, ὅσο καὶ στὸ ὑπαιθρο.

—Ὄχι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ Αἰκατερίνη, ὁ κίνδυνος αὐτὸς θὰ σᾶς χτυπήση ἐφόσον θὰ βρισκόσαστε ἔξω.

—Ἀλήθεια; Μήπως πρόκειται νὰ μὲ πάρη ὁ ἄνεμος;

—Μὴν ἀστειεύεστε, Μεγαλειότατε. Δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ Λοῦβρο αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Τὰ ἄστρα μᾶς λένε τὰ πεπρωμένα. Σᾶς ἐξορκίζω. Μὴ βγῆτε καθόλου ἔξω.

—Σὲ κάθε ἄλλη περίσταση, ἀπάντησε ὁ βασιλεύς, θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος, κυρία, νὰ σᾶς φανῶ εὐχάριστος, μένοντας μαζύ σας στὸ παλάτι. Μὰ ἔχω ἀναγγείλει κιόλας, ὅτι θὰ τιμήσω μὲ τὴν παρουσία μου τὶς ἑορτὲς τῶν γάμων τῶν θυγατέρων μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ παρευρεθῶ σ' αὐτές.

—Τοὐλάχιστον, Μεγαλειότατε, μὴ λάβετε μέρος στοὺς ἀγῶνες, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη.

—Καὶ πάλι, κυρία, ὁ λόγος ποὺ ἔχω δώσει, μὲ ἀναγκάζει μὲ λύπη μου νὰ μὴν κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Μὰ ποιὸς κίνδυνος μπορεῖ νὰ μὲ ἀπειλήση στοὺς ἀγῶνες; Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐνδιαφέρον σας. Ὡστόσο, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ, ὅτι οἱ φόβοι σας εἶνε ἐντελῶς χιμαιρικοί.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ Αἰκατερίνη, σκύβοντας τὸ κεφάλι της, εἶμαι συνηθισμένη νὰ ἐπικύπτω στὶς θελήσεις σας. Κάνω λοιπὸν καὶ σήμερα τὸ ἴδιο, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία μέσα στὴν καρδιά μου.

—Θὰ ρθῆτε βέβαια κι' ἐσεῖς στοὺς ἀγῶνες; εἶπε ὁ βασιλεὺς φιλῶντας τὸ χέρι τῆς συζύγου του. Θὰ ρθῆτε νὰ μ' ἐπευφημήσετε νικητὴ καὶ νὰ βεβαιωθῆτε καὶ μόνη σας πόσο ἀδικολόγητοι εἶνε οἱ φόβοι σας.

—Θὰ σᾶς ὑπακούσω ὥς τὸ τέλος, Μεγαλειότατε, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἀποσύρθηκε.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων παρακολούθησε πράγματι μαζὺ μὲ ὅλη τὴν Αὐλή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα ντὲ Κάστρο, τοὺς ἀγῶνες τῆς πρώτης ἡμέρας, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς πάλαψε στὸ κονταροχτύπημα μὲ πολλοὺς ἀθλητὲς καὶ τοὺς ἐνίκησε.

—Ἐ λοιπόν, κυρία; τῆς εἶπε τὸ ἴδιο βράδυ γελῶντας ὁ βασιλεύς. Εἴδατε ποῦ τὰ ἄστρα εἶχαν ἄδικο;

Ἡ Αἰκατερίνη κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ἀλλοίμονο! Ἔχουμε δυὸ μέρες ἀγωνία ἀκόμα...

Μὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔγιναν τὰ ἴδια: Ὁ Ἐρρῖκος Β' νίκησε σ' ὅλα τὰ κονταροχτυπήματα ποὺ ἔλαβε μέρος χωρὶς νὰ πάθη τίποτε.

—Βλέπετε, κυρία, ὅτι τὰ ἄστρα γελάστηκαν καὶ σήμερα, εἶπε στὴν Αἰκατερίνη ὅταν γύρισαν τὸ βράδυ στὸ Λοῦβρο.

—Ὦ! Μεγαλειότατε! ἀπάντησε ἡ βασίλισσα. Ἐκείνη ποὺ μὲ κάνει νὰ τρέμω περισσότερο, εἶνε ἡ τρίτη ἡμέρα.

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἡμέρα τῶν ἀγώνων, ἡ 30 Ἰουνίου, μιὰ Παρασκευή, θὰ ἦταν ἡ πιὸ λαμπρὴ καὶ πιὸ ὡραία ἀπ' τὶς δυὸ προηγούμενες.

Οἱ τέσσερες ἀγωνισταὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἦσαν ὁ βασιλεύς, ὁ δοῦξ τοῦ Γκίζ, ὁ Ἀλφόνσος τῆς Ἔστης δοῦξ τῆς Φερράρας, καὶ ὁ Ἰάκωβος τῆς Σαβοΐας, δοῦξ τοῦ Νεμούρ. Κι' οἱ τέσσερες ὅμως ἔκαναν πραγματικὰ θαύματα, κι' ἡ νίκη μοιράστηκε σ' ὅλους.

Ὁ Ἐρρῖκος Β' ἦταν ὅλος ὁρμὴ καὶ ἐνθουσιασμό. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ τὸν μεθοῦσαν. Ἔξαφνα ὅμως, ἡ σάλπιγγες χτύπησαν, δίνοντας τὸ σύνθημα τῆς ἀποχωρήσεως, γιατὶ κόντευε πειὰ νὰ βραδιάση.

Ἀμέσως ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων σηκώθηκε, ἀναπνέοντας μ' ἀνακούφιση.

Εἶχε περάσει κι' ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν ἀγώνων, χωρὶς νὰ συμβῆ κανένα δυστύχημα στὸ σύζυγό της.

—Πῶς; ἔκανε ὁ βασιλεύς. Τελειώσαμε; Ὄχι, κυρία μου, ὄχι! Ἀκόμα λίγο.

Τότε ὁ αὐλάρχης κ. ντὲ Βιεγβὶλ παρατήρησε στὸν βασιλέα, ὅτι κι' οἱ τέσσερες ἀγωνισταὶ εἶχαν σημειώσει τὸν ἴδιο ἀριθμὸ ἐπιτυχιῶν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νικητὴς κι' ὅτι ἡ ἡμέρα εἶχε πειὰ τελειώσει.

—Ὄχι! ἔκανε ὁ βασιλεὺς μὲ ἀνυπομονησία. Ἐγὼ ποὺ κατέβηκα πρῶτος στὸ στίβο, πρέπει νὰ φύγω τελευταῖος ἀπ' αὐτόν.

—Μά, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ κ. Βιεγβίλ, δὲν ὑπάρχει πειὰ κανεὶς γιὰ νὰ σᾶς ἀντικρούση ὡς ἀντίπαλός σας. Ὅλοι κουράστηκαν πειά.

—Νά, εἶπε ὁ βασιλεύς. Αὐτὸς ἐκεῖ πέρα, ποὺ ἔχει διαρκῶς τὴν